Хочу розповісти про дівчинку, яку ти недавно бачив. Пам'ятаєш, у магазині: вона сердилась, аж ніжкою тупала, бо мама не хотіла їй купити... ой, забула що. Чи то іграшку, чи хустинку-носовичка, чи щось інше. А оце дівчинці (звуть її Улянкою) захотілося нової парасольки.

— Купи! — смикала вона маму за рукав.

— Нащо її тобі, Улясю, в тебе є парасолька.

— Але не така. Та без квіток, і не червона. Купи!

— Доню, в мене грошей не вистачить. Ми прийшли по інші речі.

— Інші потім купиш. А тепер парасольку!

Даремно мати вмовляла Улянку — та розсердилась, розпхикалась, оченята її наповнилися злими капризними сльозами.

— Ти нехороша мама! — вигукнула дівчинка, висмикнула руку з материної долоні і вибігла з магазину.

Надворі вона розгубилася. Плакати не хотілось — мама однак не бачитиме її сліз. Піти б додому, але одній лячно.

— Що, нудьгуємо? — раптом почула мала. Коло неї стояв дідусь з довгою білою бородою — такою, як ото приклеюють Дідам Морозам на Новий рік.

— Нудьгую,— погодилася Улянка. — А ви працюєте Дідом Морозом?

— Ні. Але твоєму лихові зарадити можу. Хочеш, я подарую тобі тисячу парасольок?

— Аж тисячу?

— Так, тисячу звичайних дощових парасольок. У мене є ще й тисяча особливих, чарівних...

— Не треба особливих,— швидко заперечила дівчинка, адже вона знала, що всілякі чарівні речі — вигадка, а насправді їх нема.— Я хочу звичайних парасольок.

— Гаразд,— дідусь вийняв з кишені якусь річ, схожу на старовинний годинник, і щось у ній покрутив.— Вони вже в тебе вдома.

— Дякую,—мовила Улянка, не дуже, вірячи сказаному.

Уявіть собі: вдома вона справді побачила безліч парасольок! Червоних, зелених, синіх, коричневих, жовтих, з ромашками і гвоздиками, трояндами й фіалками, в горошок і в смужку, з найвигадливішими візерунками... Була навіть така самісінька, як та, що мама не схотіла купити. Улянка схопила п і побігла на вулицю, адже там саме зашелестів, як на замовлення, веселий теплий дощ. Рясні краплі лопотіли по новій парасольці. Та от досада: нікого з подруг чи просто знайомих дівчаток надворі не було. "Ач, боягузки,— зітхнула Улянка.— Повтікали від дощу, начеб вони з цукру!" Вона розглядалася по вікнах і балконах, але й звідти ніхто не визирав, ніхто не дивився на її обновку.

Раптом з-за будинку вибігли дівчатка з одною на двох парасолькою. Несли її вони абияк, сукенки в обох намокли, а дівчатка ще й босоніжки поскидали і ляпали по теплих калюжах. Улянка заздро подивилась їм услід. "їхня парасолька краща. Може, в мене теж є така?"

Вона не помилилася: вдома справді знайшла блакитну, як і в подружок на вулиці.

І ось Улянка знову надворі. Але навіть чалапати по калюжах чомусь невесело. Поодинокі перехожі квапились додому, на Улянку ніхто не звертав уваги, нікому й на гадку не спадало, що в цієї маленької дівчинки є вже аж тисяча парасоль і така точнісінько, як у перехожих у руках, у неї, напевно, є теж. "А як би всі мені позаздрили, дізнавшись про це!" — подумала Улянка.

Вона вернулась додому і вибрала з десяток найяскравіших парасоль. Проте й на цей раз їй не гулялося. Парасольки були важкі, розсовувалися на руках і — нікого не

дивували. Тільки один чоловік з лагідними очима сказав своїй доні: "Бачиш, яка хороша дівчинка? Несе подружкам парасольки, щоб не помокли. Молодець!" Улянка почервоніла від незаслуженої похвали, гуляти зовсім розхотілося, і вона подалась додому.

Але й тут було не легше! Тато, вернувшись з роботи, хотів дивитися футбольний матч улюбленої команди, а до телевізора через парасольки годі приступитесь; диван і крісла теж завалені ними.

— Негайно прибери цей базар! — нагримав тато на Улянку.— Через тебе ніколи по-людськи не спочинеш!

Улянка взялась прибирати парасольки, але куди? Вони заповнили всю квартиру, лежали у всіх кутках, у шафах, на полицях...

— Мамо, я голодна! — побігла Улянка на кухню.— Давай вечеряти.

Мама тільки розвела руками:

— Яка вечеря, Улясю? Я ледве звільнила кухню від твоїх парасольок, тепер лиш починатиму варити...

Навіть лягти спати було неможливо: ліжечко теж заповнили кляті парасолі!

Вранці Улянка встала заспана й сумна. У двері подзвонили. Дівчинка відчинила й зраділа: це був учорашній дідусь.

— Негайно, негайно заберіть ці парасольки! — забувши привітатись, вигукнула вона.

— Як забрати? Всю тисячу?

— Всі до одної!

Дідусь зосередився і мовив довге-довге слово. Таке довге, що з ним казку буде важко дочитати до кінця. Якщо ви раптом схочете позбутись тисячі парасольок, подзвоніть мені, і я скажу вам те слово по телефону.

Так от, дідок мовив чарівне слово, і парасольки миттю пропали. Навіть усі речі, які через них мама, тато й Улянка не змогли покласти на місце, ураз прибрали себе самі. Дівчинка полегшено зітхнула.

— Усе-таки шкода, що ти не хочеш парасольок,— сказав дідусь.— Можу запропонувати тисячу незвичайних, з якими не буде ніякого клопоту...

— Куди я їх складатиму?! — відмахнулася Улянка.

— Їх не треба складати. І не треба носити з собою. У дощ досить оглянутись довкола.

— Невже?

— Ці парасольки мають ще одну властивість: стає дуже весело, якщо з кимось ними поділитись. То як, подарувати?

— Ага,— невпевнено погодилася дівчинка.

Вона саме бавилася з подругами в парку біля фонтана, коли небо захмарилось, повіяло прохолодою. Малі затривожились: треба вертати додому.

— Не журіться! — заспокоїла їх Улянка.— Один знайомий чарівник подарував мені тисячу парасольок, які з'являються, саме коли їх треба.

Поки діти розпитували про чарівника, важкі краплі посипалися на землю.

— Ой, де парасолі?

І раптом розлогий клен закивав їм гілкою: сюди, сюди! Дощ скочувався по його листю, і під крону не потрапляло жодної краплі. Справжнісінька зелена парасоля! Діти зграйкою гайнули у сховок.

— А до мене хто? Моя парасолька з цвітом! — кликала молоденька липка.

— А моя з яблучками! — шелестіла яблуня.

— У мене крона найрозлогіша,— хвалився горіх.

— Моя ж найвища,— додавав своє стрункий ясен.

— А моя з горобцями! — і собі манила дітей плакуча верба.

Дівчатка ховалися то тут, то там під розлогими кронами-парасолями, перебігали з-під одного дерева під інше і так голосно сміялися, що навіть сонце визирнуло крізь проталину в хмарі. А дощ шумів, розливався теплими калюжами,— ще цього літа не було такого веселого, такого сліпого дощу! Зелені парасолі намокали, краплі пробирались-таки поміж листя, але хіба то біда? Від дощу ростеться краще!

— А гарно ти придумала про чарівника і його парасолі,— сказали Улянці дівчатка, коли дощ перестав.

— Ага,— не стала заперечувати вона й сама здивувалася, як усе-таки незрозуміло буває: від тисячі парасоль утіхи менше, ніж від простого сховку під деревами.